Sportul Magazin

LA UN POPAS AL AMINTIRILOR

EXPOZIȚIA „UN SFERT DE SECOL ÎN ORIENTAREA TURISTICĂ"

Cîțiva pasionați ai orientării turistice au socotit că nu se cade să trecem impasibili pe lîngă o aniversare ce însumează un sfert de veac de activitate în țara noastră a acestui sport născut sub cerul și în codrii Scandinaviei.

Au adunat (într-o sală pusă cu amabilitate la dispoziție de Clubul Finanțe-Bănci) mărturiile entuziasmului care l-a purtat prin toate colțurile țării, prin atîtea păduri, coborînd văi și urcînd coline pentru că stadionul lor este însăși natura. Natura aceasta generoasă care trezește ori amplifică în noi sensibilități și afecțiuni fiindcă tot ceea ce am văzut în această expoziție dovedește un emoționant atașament față de sportul cu harta și busola. Cine ar fi crezut — de pildă, — că organizatorii primului concurs din țara noastră (desfășurat în toamna lui 1947, pe colinele din preajma Aradului) aveau să păstreze cele două file mari, despuse dintr-un registru, pe care o mînă — grăbită sau emoționată — a consemnat mai mult decît rezultatele unei competiții, un adevărat act de naștere al orientării sportive pe meleagurile țării noastre ?

De la acest exponat care marchează momentul de debut, privirea parcurge, în continuare, un bogat și variat material documentar : hărți de cele mai felurite tipuri, regulamente și broșuri cu îndrumări, cupe, plachete și insigne, ecusoane și fanioane, tăieturi din ziare și fotografii... cercetate cu atîta nostalgie de cei ce s-au descoperit în ele ! Și întreaga expoziție gravitează în jurul unui mic copac pe care inspirații organizatori au fixat un post „mut" de control.

Să mulțumim realizatorilor acestui popas al amintirilor (în fruntea lor se află entuziastul Dan Alexandru) pentru că ne-au dat prilejul să străbatem, cu privirea și gîndul, cei 23 de ani din viața unui sport cu frumusețI și virtuți nu îndeajuns de cunoscute pe cît ar merita !

Sebastian BONIFACIU

Mărturiile unei activități de-un sfert de secol.

RĂSPUNSUL — SURPRIZĂ...

Întrebat care este principalul element necesar unui fotbalist talentat pentru a deveni o stea de primă mărime, Uwe Seeler a cerut un moment de gîndire. Apoi, a zîmbit ziariștilor, rugîndu-i să uite întrebarea abia pusă, căci — a spus Seeler — răspunsul nu le va servi la nimic, constituind o mare surpriză.

La insistențele gazetarilor, ex-internaționalul vest-german a replicat : „Dacă ai talent, indiferent pe ce post joci, ca să devii fotbalist de clasă mondială ai nevoie, înainte de toate de o soție care să te înțeleagă. Soția este cel mai bun coechipier al unui jucător de fotbal !".

A fost rîndul ziariștilor să zîmbească...

LUCICĂ

Omul cu părul alb, pe care-l sărbătorim astăzi în ring, acolo unde-i stă bine aprigului luptător cu mănuși, n-a fost întotdeauna așa. Prima imagine de care ne amintim este aceea a „băiatului de ciocolată" (cum, inspirat, i-a zis George Mihalache în titlul unei biografii mult așteptate) : acolo, printre corzile improvizate ale unei săli de periferie din Paris, unde împreună cu o somitate pugilistică a vremii, cu Al. Brown-Panama, se fotografia sub privirile galeșe ale regretatului Maurice Chevalier. Apoi, prin file de jurnal îngălbenite, prin cărți (destul de rare), dar mai ales prin albumele de amintiri, apar imaginile unor arene, de-a lungul și de-a latul Europei, ba chiar și dincolo de Canalul Minecii, imagini cu băiatul brunet care purta cel mai românesc dintre numele românești și care înfrunta cerbicia și vînjozenia tineretului de pe continent, nu într-o singură categorie, nu în două, ci în trei categorii de greutate, și nu într-un an-doi, ci într-o perioadă de zece ani care a făcut din el unul dintre cei mai prodigioși boxeri ai palmaresului european. Dacă ne gîndim bine, asemenea ispravă n-a mai reușit decît Georges Carpentier...

„Cine cercetează istoria sportului românesc între cele două războaie și încearcă să citeze cele cîteva nume care s-au distins în această epocă, va începe probabil cu Lucian Popescu, boxerul care a deținut de trei ori titlul de campion european : la categoria muscă — în 1930, la categoria cocoș — în 1931 și la categoria pană — (remarcați răstimpul !) în 1939. El a fost prototipul talentului sportiv românesc din acea vreme, iar pentru noi, cei mai vechi în lumea boxului — modelul pistonului de stînga.

Astăzi, la vîrsta pensionării, cel pentru care boxul a reprezentat viața însăși, poate întocmi un frumos bilanț. Pugilist de neobișnuită longevitate, apoi antrenor și consilier tehnic neprețuit, Lucian Popescu merită toată stima noastră.

Victor BĂNCIULESCU

UN REMARCABIL TALENT AL GIMNASTICII NOASTRE FEMININE

NADIA COMĂNECI, FETIȚA CARE POATE FACE MINUNI...

Sînt toate motivele să se aprecieze că pe firmamentul gimnasticii noastre feminine strălucește puternic o nouă stea. Este vorba de proaspăta campioană internațională a țării noastre, Nadia Comăneci, elevă în clasa a V-a la Liceul cu program de educație fizică din municipiul Gh. Gheorghiu-Dej, membră a asociației sportive Flacăra din același oraș.

În vîrstă de 12 ani, talentata sportivă este autoarea senzaționalei victorii repurtată în cadrul celei de a XVI-a ediții a internaționalelor de gimnastică ale României, după o evoluție care a entuziasmat publicul prezent în sala Floreasca din Capitală. Pentru că, la drept vorbind, nu e puțin lucru să le întreci categoric — la toate aparatele — pe cele mai bune componente ale lotului olimpic al țării, ca să nu mai amintim că în concursul respectiv au fost prezente și gimnaste valoroase din R. D. Germană, Uniunea Sovietică, Polonia sau Cehoslovacia.

Deoarece pentru marele public Nadia Comăneci este aproape o necunoscută, am solicitat-o chiar pe ea și pe antrenorul care îi îndrumă pregătirea, Bela Karoly, să ne vorbească despre primii pași în sport, despre primele semne ale talentului și afirmării în gimnastică.

„Preocuparea noastră de a alcătui o grupă de sportive cu care să începem o pregătire organizată — ne spune antrenorul — **ne-a purtat pașii și pe la cîteva grădinițe din oraș. Nadia s-a impus de la bun început prin calități deosebite : mobilitate, detentă, viteză — acestea fiind, de altfel, și probele testului nostru. Apoi, la sala de gimnastică, ea a continuat să se afirme în grupul de 26 de fetițe cu care lucram, dovedind o coordonare foarte bună a mișcărilor. Învăța cu ușurință elementele care i se propuneau, la fiecare antrenament dorea să afle ceva nou din secretele gimnasticii. Dîrzenia, ambiția, istețimea, curajul și perseverența au ajutat-o să urce destul de repede treptele măiestriei sportive, după numai un an de pregătire ajungînd să concureze la categoria a IV-a, în cadrul campionatului republican pentru copii".**

„Am fost foarte bucuroasă în 1969 cînd mi s-a permis să concurez în compania celor mai buni copii ai țării — intervine Nadia. **Am ocupat abia locul X la individual compus, dar echipa s-a clasat pe locul I. Am fost tare fericite ! Un an mai tîrziu, tot la categoria a IV-a, m-am clasat pe locul al III-lea. Eram nespus de bucuroasă : pentru prima oară pe un podium de premiere într-o întrecere individuală. În 1971, rezultatele mele se îmbunătățesc mult. În Polonia, locul I la individual compus în meciul cu selecționata de tineret a țării gazdă, precum și cîștigătoare a două probe la „Cupa speranțelor olimpice" în Bulgaria, — paralele și bîrnă. Aș fi putut cîștiga și la individual compus, dar la sol am ratat un element de mare dificultate (salt 360) ; în același an — locul al II-lea la campionatul republican la categoria a III-a. În 1972 am trăit satisfacția cuceririi primului meu titlu de campioană națională : la Cluj, am ocupat locul I la categoria a II-a. În meciurile cu echipele de junioare ale Ungariei și R.S.F.S.R. am cucerit locul I la individual compus, iar la „Cupa F.R.G." m-am clasat a II-a, în cadrul categoriei a II-a".**

Și iată că 1973 îi aduce cel mai mare succes din scurta-i carieră sportivă, succes care o poate lansa spre alte rezultate prestigioase. Seriozitatea în pregătire, munca fără preget la antrenamente, dorința de a învăța mereu, de a-și perfecționa măiestria reprezintă o garanție că Nadia Comăneci, împreună cu alte colege talentate din echipa antrenată de Bela Karoly, poate relansa gimnastica noastră feminină.

Constantin MACOVEI

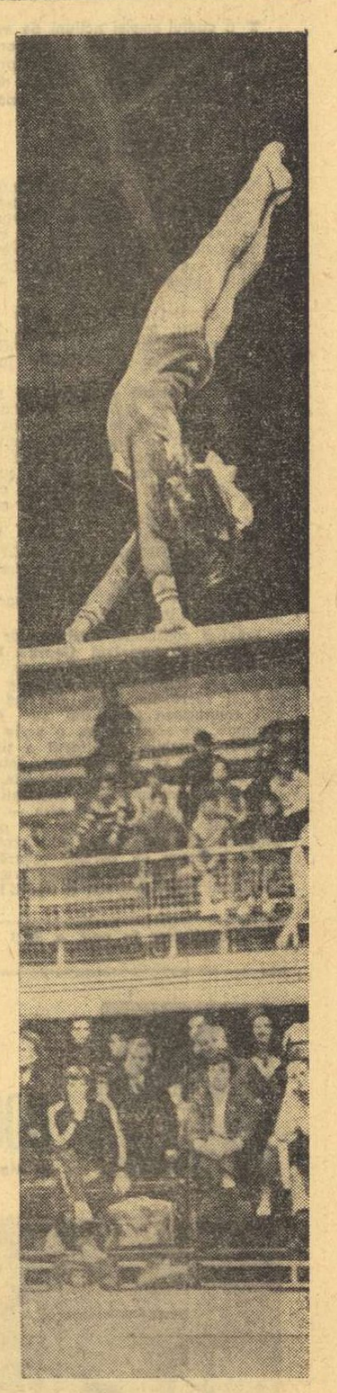

FAȚA NEVĂZUTĂ A C.M. DE TENIS DE MASĂ DE LA SARAJEVO

Spectaculozitatea meciurilor, avalanșa surprizelor și entuziasmul temperamentalului public iugoslav au creat o ambianță cu totul aparte ediției a 32-a a campionatelor mondiale de tenis de masă, apreciate pe bună dreptate drept cele mai dificile din întreaga istorie de 47 de ani a acestei competiții. Dar, pe filmul marii întreceri care a ținut timp de zece zile capul de afiș al sălii Skenderija din Sarajevo, au fost înscrise și alte secvențe decît cele consemnate pe mesele de joc și ele de un interes deosebit pentru cei care au urmărit la fața locului sau de la distanță confruntarea așilor mondiali ai paletei.

● În zilele concursurilor, fostele glorii ale tenisului de masă, reunite în cadrul „Clubului Swaythling" s-au întîlnit de cîteva ori, discutînd și perfectînd o serie de lucruri privind propășirea sportului lor favorit. Astfel, i-am văzut deseori împreună pe niponul **Ogimura**, iugoslavul **Dolinar**, maghiarul **Sido**, englezul **Leach**, **Andreadis** (Cehoslovacia) și alți campioni ai lumii de acum 20 de ani. Cu acest prilej, a fost ales și noul președinte al clubului (în locul regretatului Victor Barna). El este irlandezul **Joe Veselsky**, vicepreședinți fiind Ogimura și Dolinar.

● La Skenderija a funcționat pe perioada campionatelor un serviciu medical alcătuit dintr-un mare număr de reputați specialiști. Volumul de muncă a fost deosebit, dacă ne gîndim că numai într-o singură zi au fost efectuate 13 intervenții. Pe lîngă japonezul **Takashima** și suedezul Persson, s-a aflat sub îngrijire medicală și Hans Alser, antrenorul echipei R.F. Germania (ca urmare a unei acute crize de rinichi).

● Dar, în vreme ce unii jucători au fost prea solicitați de această competiție-maraton, alții au avut la Sarajevo o prezență mai mult simbolică. Cum am putea altfel aprecia comportarea unui sportiv din Curaçao, **Franklin Mathulda**, care **a pierdut un set la... zero** în singura partidă susținută la C.M., cea cu maghiarul Beleznai. Un adevărat record în materie !

● Ziariștii prezenți la Skenderija au acordat **trofeul fair-play „Richard Bergmann"**, suedezului **Stellan Bengtsson**, fostul deținător al titlului suprem de la Nagoya (1971).

Moment de neuitat. Miho Hamada și Maria Alexandru primesc trofeul de campioane mondiale

Foto : Bora VOJNOVICI — Novi Sad

● Majoritatea întîlnirilor importante au fost televizate în direct atît în Iugoslavia, cît și în alte țări de pe continentul nostru. Mai mult chiar, prin intermediul unui satelit, imaginile au fost transmise zilnic și în Japonia. Este ușor de înțeles satisfacția telespectatorilor niponi care au putut urmări ca „martori oculari" evoluția reprezentantei lor, Miho Hamada, alături de campioana României, Maria Alexandru.

● După victoria lui Gomozkov asupra lui Bengtsson, primul a declarat, printre altele, că a fost încrezător în forțele sale. Probabil că așa a fost, dar emoții tot a avut. Altfel cum s-ar putea explica faptul că a intrat în terenul de joc în... pantofi de stradă, pe care i-a schimbat doar la intervenția amuzată a antrenorului său.

● Prin intermediul, radioteleviziunii din orașul gazdă, s-a realizat un film color, de 15 minute, despre aceasta a 32-a ediție a C.M.

● Întrecerile de la Sarajevo s-au bucurat de o largă popularizare. 239 de ziariști și diverși alți comentatori de la posturile de radio și televiziune din 25 de țări au asigurat informarea cotidiană.

Constantin COMARNISCHI

SURPRIZELE ARHIVEI

Cercetătorii arhivei din Dijon au găsit, printre vechile documente, o adevărată... cronică sportivă a luptei desfășurate cu prilejul vizitei regelui Henric al VIII-lea în Franța, între suveranul britanic și regele Franței, Francisc I.

Cronica aduce o serie de detalii, privind greutatea și talia adversarilor. Englezul era scurt, gras și foarte puternic. În schimb, francezul era înalt, svelt și foarte iute. Victoria a fost obținută de Francisc I, cu ajutorul unei piedici, astfel că istoricul meci poate fi încadrat în categoria luptelor libere.

COCOȘII...

Nu demult, în localitatea Twickenham, s-a desfășurat unul dintre meciurile de rugby tradiționale ale continentului, opunînd reprezentativele Angliei și Franței, confruntare încheiată cu victoria rugbyștilor britanici, cu 14—6.

Dacă scorul întîlnirii nu constituie o surpriză, mai interesant ni s-a părut „apelul" publicat, la Londra, de cotidianul „Times", cu o săptămînă înaintea partidei de la Twickenham.

Dînd cuvîntul unui reprezentant al Ministerului agriculturii, „Times" a atras atenția înfocaților suporteri francezi că nu vor avea acces pe insulă cu tradiționalele lor mascote, zglobiii cocoși vopsiți în culorile naționalei : **„Francezii trebuie să știe că găinile și cocoșii care vor fi aduși pe teritoriul britanic, vor rămîne, obligatoriu, în carantină. Așa prevede legea. Purtătorii lor vor fi considerați în flagrant delict și amendați".**

Se vede că lipsa mascotelor a cîntărit greu în balanța rezultatului...

INTERZIȘI !

RÎNDURI PENTRU UN CĂLĂREȚ

Succesele obținute de echipa națională hipică la concursurile internaționale de călărie din anii 1935—1940 și primul succes olimpic al României, din 1936, au umplut de bucurie și admirație sufletele tuturor iubitorilor de sport din țara noastră.

Această admirabilă cavalcadă a fost condusă de marele călăreț Petre Kirculescu. De altfel, primele evoluții hipice, cu calul Val-Virtej, în anul 1922, i-au adus și primele victorii, urmate de cele cu calul Calif, cu care a repurtat succese în Franța.

Călăreț multilateral, Petre Kirculescu s-a distins de asemenea în probele de obstacole și de concurs complet, culminînd cu locul al treilea obținut în proba olimpică de dresaj din 1936, la Berlin.

Numele lui Petre Kirculescu este strîns legat de „ciracii" lui (așa cum îi numea adesea) Henri Rang, Felix Topescu, Const. Apostol, Toma Tudoran, Const. Zahei, Alex. Pîrcherea, Ioan Epure și alții, pe care i-a purtat cu glorie pe arenele hipice din Anglia, Austria, Belgia, Elveția, Franța, Germania, Italia, Polonia și alte țări.

Neobosit pînă în zilele nu demult trecute, s-a străduit ani în șir să transmită arta lui generației actuale, avînd mulțumirea să și culeagă roadele acestei străduințI.

Într-un mormînt proaspăt săpat, la Sibiu, Petre Kirculescu a luat cu el lacrimile noastre de recunoștință, lăsîndu-ne în schimb moștenire exemplul lui de dăruire pentru acest sport.

FELIX ȚOPESCU

ION VOINESCU A PĂRĂSIT, DE MULTĂ VREME, POARTA, DAR PREGĂTEȘTE MEREU ALȚI URMAȘI

Ion Voinescu, fostul portar al naționalei, se află în fața mea și nu schițează nici un gest de surprindere cînd îl „atac" frontal :

— Aș vrea ca fostul portar Voinescu, să-mi vorbească numai de portarii prezenți și de cei viitori...

— Cu mare plăcere, acceptă Voinescu surîzînd. Apoi, revenind mai grav, precizează : pe cei care vor să-și aleagă postul de portar i-aș sfătui să chibzuiască foarte bine înainte de a se decide. Postul de portar e cel mai frumos, cel mai spectaculos, dar în același timp, și de cea mai mare răspundere. Nu greșesc de fel cînd susțin că marile echipe, cu performanțe deosebite în soccerul mondial, au beneficiat de portari de clasă, care au determinat realizarea celor mai răsunătoare victorii.

— Cum ai ales postul de portar ?

— Din dorința de a contribui cît mai mult la victoria echipei în care jucam. Și-apoi, a mai fost ceva. Copil fiind, îi văzusem apărînd pe David și Pavlovici. Asta explică totul !

— Cine este omul care a influențat hotărîtor cariera d-tale ?

— Baratky, care era antrenor în 1947 la Dermagant Tg. Mureș El m-a învățat meseria adevărată ! Șuturile sale necruțătoare, care mă proiectau în toate direcțiile porții, m-au făcut să simt pe piele proprie cît de mult te poate solicita această îndeletnicire, dar și cît de multe satisfacții îți poate oferi, dacă muncești serios. Pentru Baratki, pregătirea cu portarul nu avea o durată limitată. Ședința începea după terminarea antrenamentului propriu-zis cu echipa, și ținea pînă nu mai vedeam mingea de întuneric. Același lucru l-a continuat cu mine, la Metalul București și Augustin Botescu. Și tot în acest stil lucrez și eu acum cu „minjii" mei.

— Nu știu dacă ai citit o declarație mai veche a lui „Costică" Toma în legătură cu duelurile pentru titularizare la C.C.A....

— Am citit și pot spune că n-a exagerat cu nimic. Și aș mai adăuga ceva : rivalitatea Toma — Voinescu a folosit din plin amîndorura și fotbalului nostru, în general. Noi eram în stare să ne antrenăm pînă la miezul nopții, fiecare așteptînd ca celălalt să plece primul ! Iar cînd era vorba de un pahar de bere, fiecare căuta să bea numai jumătate, cu gîndul că a doua zi, această... restricție, îl va ajuta să fie în formă și mai bună. Trebuie, însă să precizez încă o dată că rivalitatea noastră, se limita numai la pregătirea sportivă. În rest, noi am fost întotdeauna cei mai buni prieteni, iar cînd unul simțea că este într-o zi mai slabă, ceda locul celuilalt. Poarta echipei C.C.A. era un bun comun pe care îl vegheam amîndoi cu aceeași grijă.

— Cu ce „produse" te mîndrești, actualmente, în calitate de antrenor la Steaua și la lotul național de juniori ?

— Am scos, pînă acum, doi „cerberi" destul de buni : Eftimescu, de la Dinamo tineret și Nicolae, de la Steaua tineret. Am lucrat și cu Iordache în perioada cînd n-avea drept de joc încă și, judecînd după ambiția și calitățile de care face dovadă, sînt convins că poate urca mai sus.

— Se spune, de asemenea, că Ciurea, portarul naționalei de juniori, trebuie să-ți mulțumească pentru multe lucruri pe care i le-ai arătat.

— Ciurea e un băiat foarte talentat și eu nu l-am obișnuit decît cu cîteva lucruri : să muncească mai mult, să-și îmbunătățească „priza" și să aibă mai mare curaj cînd intervine la mingile din careul de 16 !

— Ți-a fost ușor să lucrezi cu el ?

— Da, mărturisesc că a mers destul de ușor. Asta din cauză că, așa cum, eu cu ani înainte, îi declaram admirație lui Mircea David, idolul copilăriei mele, tot așa, Ciurea mi-a mărturisit într-o zi că întotdeauna a visat să devină un portar ca Voinescu... Sînt convins că Ciurea va deveni un portar de care se va vorbi... Numai să nimerească la o echipă bună.

— O ultimă întrebare : cum crezi că se vor comporta juniorii noștri în turneul final, din Italia ?

Ion Voinescu surîde :

— A fost vorba că discutăm numai despre... portari, nu ? Ei bine, promit de pe acum, că Ciurea al meu își va face datoria !

George MIHALACHE

Ion Voinescu, asul plonjoanelor, în anii lui de glorie, pe vremea duelurilor sale cu Constantin Toma

RĂSPUNDE Ion Poștașu

MIHAI SURDU și GELU NISTOR, NADRAG. Recentul turneu de tenis de la Barcelona, cîștigat de Năstase, nu face parte din seria de turnee programate în cadrul „Marelui premiu F.I.L.T.". Startul în această competiție se va da în luna mai.

EMERIC FUNER, VIȘEUL DE SUS. **„Sînt un înflăcărat utist și aș vrea să le scriu cîteva rînduri fotbaliștilor de la U.T.A. Vă rog, deci, să-mi dați adresa".** V-o dau : strada Poetului nr. 1, Arad. Numai să deschidă plicul, cei de la U.T.A. Fiindcă, în ultimul timp, probabil, au primit numai scrisori pline de critici și de reproșuri ! Așa e cînd ai fost campioană și acum lupți să nu retrogradezi. Dar, și în această luptă este nevoie de suporteri. Și dv., se pare, sînteți unul dintre aceștia, alături de echipa preferată, și la bine și la rău. Vă felicit !

NICOLAE SCUTARU, BUCUREȘTI. 1. Dacă s-a consumat timpul regulamentar de joc, în clipa cînd s-a înscris un gol, arbitrul va fluiera terminarea reprizei sau a meciului, fără ca jocul să mai fie reluat de la centru. 2. Un catren, adresat celor de la Sportul studențesc, atît de des schimbători ai tricourilor :

Prin campionat ne plimbă,
Tot în alt echipament.
Doar un lucru, ei nu-și schimbă :
Locul lor din clasament !

CONSTANTIN MIHĂILOIU, MĂRGĂRITEȘTI. **„Încercare nereușită"**, cum se spune în limbaj sportiv. Dar, parcă am întrezărit un mic simbure de umor în epigrama trimisă. De aceea, v-aș sfătui să mai încercați.

DAN BUCUR, BUCUREȘTI. În prima ediție a „Turneului Campionilor" disputat la 12 decembrie 1971 (la Paris), fiul Năstase l-a învins, în meciul final, pe Stan Smith cu 8—7, 7—6, 6—3. De altfel, în acel turneu, Năstase n-a pierdut nici un meci, obținînd alte cinci victorii asupra lui Graebner, Franulovici, Kodes, Barthes și Richey.

ING. ION GHIVERCEA, BREZOI. Întrucît ați avut numeroase discuții cu colegii de serviciu în privința jucătorului Stana, portarul Chimiei Rm. Vîlcea, vreți să știți dacă acesta a apărat, într-un timp, și poarta echipei Dinamo București. Unii dintre dv. se pare, nu vor să-l creadă pe Stana, pe cuvînt. Îmi pare rău că nu mi-a cerut mie o... adeverință. I-aș fi dat-o cu plăcere, pentrucă v-a spus adevărul.

DRAGOȘ VACARIUC, SIBIU. Am primit cele trei schițe trimise de dv. Una este mai bună ca cealaltă. Deci, vor apare !

ASPAZIA CIORNEI, DUMBRĂVENI. **„Eu susțin că mijlocașul dinamovist Cornel Dinu, pe care îl simpatizez foarte mult pentru jocul ce-l prestează, are mai multe selecționări în echipa națională decît Dumitrache, iar soțul meu susține invers".** Dacă, în căsnicia dv., nu se ivesc discuții și contrazîceri decît pe teme sportive, sînteți niște oameni fericiți. De invidiat, chiar ! În orice caz, cunoștințele dv. sportive par să fie superioare celor ale soțului dv. Dinu are 11 prezențe mai mult decît Dumitrache, în echipa națională. 34 față de 23 !

OVIDIU NICOLAESCU, BUCUREȘTI. **„Sîntem un grup de tineri care iubim sportul și sîntem dornici de a-l practica. Vrem să avem o sănătate perfectă și un fizic frumos. De aceea, am vrea să ne spuneți unde am putea practica culturismul".** Vă pot da patru adrese : Dinamo, Rapid, Progresul și Olimpia. Fixați-vă la una din ele, în funcție de cartierele în care locuiți. Vă urez, tuturor, succes.

MICU PITICA, TUȘNAD. Prietenul dv. a uitat : primul carnet de legitimare al lui Mihai Adam a fost cel de la Industria sîrmei din Cîmpia Turzii, cu 15—16 ani în urmă. El a mai jucat sub culorile echipelor Vagonul Arad Universitatea Cluj și, acum, C.F.R Cluj. Fundașii adverși știu, la fel de bine ca și mine, unde a jucat ! Dacă l-ați fi întrebat, v-ar fi putut da un răspuns precis !

Ilustrații : **N. CLAUDIU**

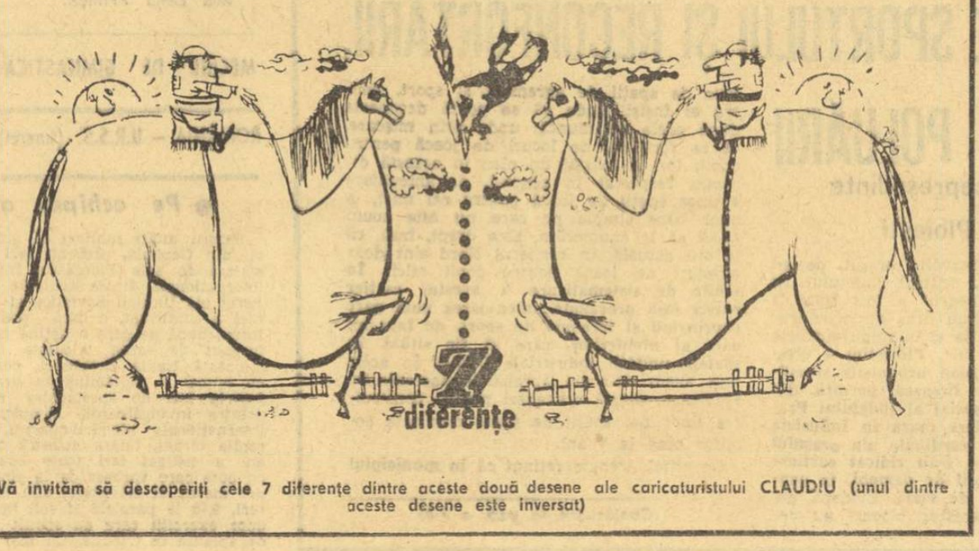

Vă invităm să descoperiți cele 7 diferențe dintre aceste două desene ale caricaturistului CLAUDIU (unul dintre aceste desene este inversat)